

Sebaklam

LINDA CHOPIN

Sebaklam

LINDA CHOPIN

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 69 - 4

Sebaklam

LINDA CHOPIN

moderné romány

Copyright © Linda Chopin 2017

Veľa sa rozprávať s každým, poznať mená všetkých ľudí, cítiť biť srdce blízkeho človeka, rozdávať na chodníku kvety. Tykať si s celým svetom, pohladiť každé zviera, dotýkať sa stebiel trávy a milovať.

Slnko, lebo každé ráno vyjde.

Stretávať sa s dobrými ľuďmi a spievať si.

Každé ráno a celý deň.

Večer sa pozeráť na hviezdy a vracáť sa domov.

K rodičom a objímať ich.

Presne takto som chcela žiť, keď som mala desať rokov...

A verila som, že toto bude môj život.

Sebaklam.

moderné romány

„Pľujem na Vaše šťastie! Pľujem na predstavu života – života, ktorý musí ísť ďalej, nech sa stane čokoľvek. Všetci ste ako tie psy, ktoré oblížu všetko, čo zacítia. Vy – s vašim prísľubom nemastného, neslaného šťastia – dosiahnutého – ak toho človek nečaká od života veľa. Ja chcem od života všetko – áno, a chcem to teraz! Chcem to úplne, kompletne. Inak to odmietam! Nebudem skromná. Neuspokojím sa s kúskom koláča, ktorý mi ponúkate, ak sľúbim, že budem dobré dievčatko. Chcem si byť všetkým istá presne v tento deň, istá, že všetko bude také krásne, ako keď som bola malá. Ak nie, chcem umrieť!“

Antigone, Jean Anouilh

moderné romány

Bol december. Dva dni pred Vianocami. Vianočný večierok športovcov, kde sa rozdávali ocenenia za výkony v roku, ktorý sa pomaly blížil ku koncu. Na pódiu vystupovala speváčka oblečená v dlhej sukni purpurovej farby a tope, ktorý obopínal vrchnú časť jej tela. Bol taký tesný, že vyzerala, ako by ju do neho natlačili najmenej štyria zdatní chlapi. Speváčka bola fascinujúca. Po pár sekundách sa jej podarilo pritiahnúť na seba pozornosť všetkých prítomných v sále. Mužov aj žien, bez rozdielu.

Spievala o Violette, ktorá sníva o láske k mužovi, ktorý by ju tiež miloval. Potom nečakane vysmeje samu seba a začne ospevovať krásu slobody. A tak, ako Violetta prechádza v texte od lásky k slobode, tak aj speváčka pozvoľne prechádza od operného spevu k rocku. Všetko má dokonale premyslené, správne

načasované. Strhne zo seba vrchnú časť sukne, pod ktorou má krátku, koženú. Odhalí sexi nohy v sieťovaných čiernych pančuškách a obecenstvo je vo vytržení. Tlieska a celou miestnosťou sa ozýva hlasné bravo.

Otočila som hlavu smerom k nim.

Usmievali sa.

Aj on sa usmieval.

Aj žena vedľa neho sa usmievala.

Bol tam.

Vedela som, že tam bude.

Muž, ktorého pohľad, úsmev, hlas, vôňa a gestá útočili na moje vnútornosti roky. Muž, ktorý vždy po pár hodinách strávených so mnou, ktoré potreboval predovšetkým nato, aby našiel sám seba, sa zmenil na príšeru, ktorá nepoznala zľutovanie. Trhal všetky moje vnútornosti a čo mu vadilo, vyhadzoval. Vtedy som uverila rovnako ako na nebo, tak aj na peкло. Že existuje.

Lebku mi vrtal jazykom, slovami mi píliť mozog. Hlasom za zarezával do môjho srdca a penisom do mňa. Občas to skurvene bolelo, ale o pár sekúnd neskôr hladilo ako ten najjemnejší zamat. Na mieste ani čase mu nikdy nezáležalo.

Záležalo iba na tom, aby som mu nekládla zbytočné otázky. Vždy nenávidel slovo prečo. Prečo? Prečo! Prečo...

Prestala som mu klásť zbytočné otázky.

Prestala som sa pýtať prečo.

Prestala som sa v jeho prítomnosť vôbec pýtať.

Už dávno.

A prečo?

Lebo on sa ma nepýtal.

V podstate nikdy a na nič sa ma nepýtal.

Nekládol mi zbytočné otázky a nečakal na moje odpovede.

Všetky moje predsavzatia vzchopiť sa a ukončiť toto moje trápenie sa ale jedného dňa kamsi stratili. Masky na tvári začala pukať, praskať, a ja som si ruky, v ktorých som držala obranný štít, priložila k telu.

Stratila som zdravý rozum, pretože nech by ten chlap povedal čokoľvek, prikázal mi aj tú najneuveriteľnejšiu vec na svete, ja ju urobím.

Nech by sa opýtal na čokoľvek, odpoviem mu.

Robila som veci, ktorým bolo ťažké uveriť a hovorila vety, aké som hovorila. Nevieť prečo.

Explozia citov, gejzír mojich potláčaných túžob.

Jeho erupcia trvala vždy dlho, pretože príťažlivosť nikdy nezávisí od rozhodnutia. Nedá sa jednoducho povedať, už ma nepríťahuješ – a stane sa. Prikázať svojim zmyslom, aby prestali vnímať dotyčného ako spúšťač zmeny hladiny hormónov v našom tele, je prakticky nemožné.

Z pokojnej ticho plynúcej rieky sa v okamihu zmeníte na dravý veľtok, ktorý berie so sebou všetko, čo mu stojí v ceste a razí si svoju vlastnú cestu.

Ale to už mám chvalabohu za sebou...

Alebo si to len namýšľam?

O pár hodín neskôr boli ceny rozdané a afterparty v plnom prúde. Ľudia vôkol mňa sa tvárili spokojne a usmievali sa jeden na druhého. Napadlo mi, že podávaním rúk a úsmevmi si akoby rozdávali neexistujúce zaváraninové poháre plné obdivu, pochopenia, radosti a lásky.

Všetko by bolo úplne dokonalé, ak by na štítkoch, nalepených na tých pohároch, ktoré som v predstavách videla celkom jasne, nebolo uvedené:

Po ukončení vianočného času opatrne otvoriť a dávkovať!

Aby im tá dobrá nálada a šťastie, ktoré tak radi predstierajú, úspech na ktorom mnohým z nich záleží viac ako na vlastných deťoch, vydržala čo najdlhšie.

Z myšlienok ma vytrhlo cvaknutie fotoaparátu.

„Nefoť ma, nemám to rada,“ otočila som sa smerom, odkiaľ to prišlo.

Fotograf, ktorý ma vzal so sebou na túto akciu, na mňa mieril svojím objektívom.

„Prečo?“ opýtal sa a podišiel bližšie.

„Tiež to nemám rada,“ ozval sa vedľa nás povedomý ženský hlas.

Operná speváčka, ktorej vystúpenie som pred nedávnom obdivovala spolu s ostatnými v sále, odrazu stála po mojej pravici.

„Zaspievali ste to dokonale,“ usmiala som sa na ňu.

„Ďakujem,“ sklopila na chvíľu oči a potom ich do mňa zabodla. Až priveľmi. „Nikdy som si nerobila ilúzie o tom, že športovci milujú operu,“ pokračovala. „Vlastne, ja som si ilúzie nerobila nikdy vo svojom živote. Ani čo sa týka obecenstva na Slovensku. Slováci majú voči opere hlúpe predsudky. Myslia si, že všetko v divadle je starodávne, že na pódiumoch stoja iba tuční speváci, ktorí sa nehýbu a iba kričia. Prečo sa ľudia neradi fotia?“ obrátila sa k fotografovi. „Ja viem, prečo ľudia neradi chodia na operu, vy by ste mali vedieť, prečo sa neradi fotia,“ dodala s pobaveným výrazom v tvári a s akýmsi divným úškrnom.

„Fotografie sú ako zrkadlá. Odhalia veľa a nič nezakrývajú. Toto my, ľudia, nemáme radi. Od prírody chceme byť krajší, príťažlivejší, atraktívnejší, akými v skutočnosti sme,“ rozhovoril sa.

Počúvala som ich rozhovor a očami, ale hlavne myslou, som blúdila medzi hosťami.

Túžila som aspoň na pár sekúnd skrížiť svoj pohľad s tým jeho. Chcela som, aby vedel, že som tu.

„Pozerať sa do zrkadla,“ pokračoval fotograf, „je vždy riziko, pretože všetci v sebe nosíme nejaký obraz o tom, akí sme. Často je to naša skreslená predstava nás samých o sebe. Neuvedomujeme si, že navonok je vidieť aj niečo iné. Niečo viac. Naša tvár je ako čerstvo vyvolaný film, na ktorý dobrý fotograf zachytí všetko. Aj to, čo o sebe odmietame vedieť. Skutočný život každého z nás je dopodrobna premietnutý v našej tvári. V každej vráske, v záblesku v našich očiach, v kútikoch pier.“

„To si povedal krásne,“ chytila som ho za ruku, pretože som ho konečne našla. Muža, kvôli ktorému som prijala pozvanie môjho kamaráta na túto akciu. Stál neďaleko mňa a mne sa tak roztriasli kolená, že som sa musela pridržať svojho spoločníka.

„Prečo podľa vás ľudia neradi chodia na operu?“ opýtala som sa speváčky, aby som udržiavala rozho-

vor a vyhla sa otázkam môjho známeho, ktorému som pevne zvierala rameno a triasla sa ako osika.

„Pretože sú plní predsudkov. Nevedia, že operné predstavenia môžu byť aj moderné. Zasadené do súčasného sveta, a že je v nich aj okrem nerestí plno vtipu a odvážnych kúskov.“

„Napríklad?“ opýtal sa fotograf.

Horela som. Pozerali sme sa s Lukášom na seba a rozhovor dvoch ľudí, ktorí stáli blízko mňa, som vnímala iba okrajovo. Zrazu mi bolo teplejšie. Všetko vôkol mňa sa ako keby na mňa začalo usmievať. Všetci prítomní sa mi zdali ako dobrí známi, neznáme vône, ktoré sa šírili miestnosťou, mi pripadali príjemnejšie.

„Například,“ pokračovala speváčka a ja som precitla, pretože ma môj známy uštipol do ramena. „Ja som už tiež niekoľkokrát pobehovala po javisku v spodnej bielizni. Aj v opere sa dejú veci, ktoré sú prispôsobené modernému svetu. Ozajstnému svetu, v ktorom žijeme. Všetci. Ja, vy dvaja, aj tamtá mladá slečna zavesená do postaršieho pána. Boli ste už vy dvaja vôbec niekedy na nejakej opere? Myslím v divadle.“

Môj fotograf sa hlboko zamyslel.

„Pracovne. Bol som na opere pracovne, ale bolo to už dávno.“

„Ja tiež,“ vytisla som zo seba a prudko sa otočila smerom, kde pred chvíľou stál ON.

Už tam nebol.

„Musím ísť pracovať,“ ospravedlnil sa môj známy.

Vyslobodil si svoje rameno z môjho ešte stále pevného zovretia a vzdialil sa k nastúpeným športovcom, ktorých obklopovali davy sponzorov a funkcionárov.

„Prepáčte,“ hlesla som sotva počuteľne a vykročila smerom, ktorým nás pred chvíľou opustil fotograf.

Chvíľu som z diaľky obdivovala jeho prácu. Pôsobil sústredene a hlavne profesionálne, keď blýskal objektívom a potriasal si ruky s prítomnými pánmi. Už si ma nevšímal. Robil si svoju robotu najlepšie, ako vedel.

Fotil páry. Ocenených. Fotil skupiny ľudí a fotil aj jeho.

Kedysi môjho Lukáša.

Lukášovho ramena sa držala iná žena. So zatajeným dychom som ich sledovala spoza chrbta fotografa a snažila som sa byť nenápadná.

Zbadal ma.

Oči sa nám stretli.

Hrali akúsi vlastnú pieseň. Ušami ju nebolo možné počuť. Bola tichá. Túžba a vášeň z nás už dávno vyprchala a tam, kde chýba túžba, kde chýba vášeň,

znie už iba tichá melódia. Jemné tóny harfy, ktoré striedajú sláčky plačúcich huslí.

Pomaly sa blížila poľnoc.

Vypila som množstvo alkoholu a jemne sa mi točila hlava, ale nebola som v podobnom rozpoložení sama.

Nadránom sa už všetci prekrikovali, vrieskali po sebe, rozlievali, čo mali naliate v pohároch. Bola som z celej tej maškarády unavená. Sedela som v hlavnej vstupnej hale na gauči. Bosá. Lodičky ma tlačili, tak som si ich vyzula a pozerala som sa na ochranku stojacu vo dverách. Jeden z jej chlapíkov žul žuvačku dosť komickým spôsobom.

Spočiatku som si vôbec neuvedomila, že si ku mne niekto prisadol, až kým som nezacítila teplo pritisnutého stehna o to moje a príjemnú vôňu. Veľmi príjemnú a mne veľmi známu vôňu. Osudovo známu.

Stále som sa dívala na chlapíka stojaceho vo dverách v rovnošate. Hlavu som mala natočenú tým istým smerom ako predtým až dovtedy, kým ma neovanula tá vražedná esencia mojej minulosti. Vôňa mojich morálnych pokleskov, bičovania duše, odchodov, návratov a nespútanej vášne, akú človek zažije iba raz za život. Také niečo sa totiž dá zažiť skutočne iba raz v živote. A potom príde tma, vykúpenie a spomienky.

Sedeli sme s Lukášom vedľa seba.

Pár sekúnd, možno pár minút.

Nesledovala som čas, nerátala okamihy.

Pár nekonečne dlhých minút bez pohnutia a bez slov, ostro ako skalpel, preťala to dusné ticho moja veta.

„Voniaš stále rovnako. Ako starý dom v prekrásnej vidieckej prírode obklopený zelenými kopcami. Kdesi v benátskom regióne. Je v ňom drevená podlaha a knižnica plná starých kníh viazaných v koži. Má otvorené veľké francúzske okno smerom do záhrady a dovnútra prúdi vôňa čerstvo pokosenej trávy. A sena, machu a záhradných kvetín. Dávno sme sa nevideli, ale tvoju vôňu si budem pamätať do konca svojho života.“

„Taaaak,“ zatiahol a odkašľal si.

Mlčali sme ďalej.

„Ešte píšeš?“ opýtal sa ma po chvíli.

„Áno, ale neviem, či sa dá donekonečna opisovať sex. Všetky moje doterajšie knihy sú o sexe. S tebou,“ usmiala som sa.

Rozpačito zdvihol pohľad z mojich bosých nôh.

„Píšem, pretože... čo si budeme klamať, prostredníctvom mnou napísaných kníh som ti v skutočnosti nechávala odkazy. Nebolo možné povedať ti osobne,

čo si myslím, cítim alebo chcem, aby si pre mňa urobil. A je toho veľa, čo chcem,“ odmlčala som sa a odkašlala si, „je ešte strašne veľa toho, čo chcem, aby si vedel, že som ti chcela povedať.“

„Keď som to mal vedieť iba ja, tak načo tá publicita?“ hlas sa mu trochu triasol.

„Lebo sa mi to páči. Tie knihy mali veľký úspech,“ uškrnula som sa.

„Komu by sa nepáčil úspech?“ tou svojou rečnicou otázkou ma skoro rozosmial.

„Len si neuvedomuješ, že kým ty vo svojich predstavách, ktoré dávaš na papier bez akejkoľvek cenzúry, nemusí to byť pravda. Skutočnosť totiž môže byť úplne iná. Neuvedomuješ si, že každé naše konanie má aj následky a tebe je jedno aké. Som ženatý a mám záväzky. To si predsa vedela od začiatku!“

„Prestaň s výčitkami,“ môj hlas bol pokojný. Rovnako ako tichá a pokojná melódia našich dvoch párov očí, ktorá sa už kamsi vytratila.

„Linda, už nemusíš so mnou bojovať,“ pozrel sa na mňa.

Mlčala som.

„Prečo?“ položila som mu otázku, ktorú z duše nenávidel.